

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 5 năm 2011

Số 30

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Bé tham dự buổi khánh thành Thiền Đường Quy Hội Tâm Linh và Sức Khỏe, Bé có dự trù nói những gì không ?
- 2) Bé về thiền đường mới thanh tịnh, Bé có ngủ được không ?
- 3) Sau mấy ngày hàn gắn tâm linh của một số bạn đạo tại Montreal, Bé có cảm thấy mệt không ?
- 4) Niệm Phật niệm sao mới đúng ?
- 5) Có người thấy mình đi đây đi đó trong giấc mộng thì sao ?
- 6) Có người được xuất hồn dễ dãi thì sao ?
- 7) Có người tu Phật cho đó là tà có phải không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 2 tháng 11 năm 1992 1) Hỏi : Hôm nay Bé tham dự buổi khánh thành Thiền Đường Quy Hội Tâm Linh và Sức Khỏe, Bé có dự trù nói những gì không ? Đáp : Thưa, Bé rất cảm động thấy bạn đạo Montréal có được một nơi tụ họp hợp pháp và tu tịnh, cũng do sự dày công của những bạn đạo đêm ngày lo tu tịnh nhiên hậu mới được ngày hôm nay, có cơ hội phát tâm khai triển tâm đạo. Trong lúc mọi người đang lo âu về thiên cơ biến chuyển, chúng ta lại có cơ hội tu tâm linh, đặt một niềm tin ước nguyện thực hành trở về Bến Giác, dày công thực hành cho đến đích, quên đi sự tranh chấp vô lý và cầu nguyện cho thế giới hòa bình. Nhon dịp Bé lại có cơ hội thật sự hướng về tâm linh trong tinh đồng tu tiến hóa, mọi người sẽ được tụ họp trong giây phút thiêng liêng, giải mở những sự mê chấp, hướng về thật sự hợp tác tiến hóa của tâm linh, sống còn trong nguyên lý vô sanh sống động và bất diệt. Kệ: Điển tâm khai triển tiến tâm linh Thực hiện chơn tu rõ hành trình Phật Pháp khai minh diu tâm tiến Cảm minh thiên địa rõ hành trình.	Ngày 3 tháng 11 năm 1992 2) Hỏi : Bé về thiền đường mới thanh tịnh, Bé có ngủ được không ? Đáp : Thưa, Bé được về nơi Thiền Đường mới, Bé ngủ rất ngon, Bé cảm thấy rất nhẹ nhàng, vì chỗ ở rất có trật tự, thanh tịnh và rộng rãi. Các bạn ái mộ tu học có chỗ nghỉ ngơi như Bé đã mong muốn từ lâu, chơn thành lo tu học thì Thượng Đế sẽ ban ơn, càng ngày càng gọn hơn. Tu thiền là bất khả luận bàn, sự thành tựu tâm linh cũng không ngờ trước được. Bạn đạo có dịp chứng minh công tham thiền không có hoang phí! Càng tu nhiều thì thanh quang càng ban chiếu, thật tâm tin ở đạo thì mọi sự sẽ được giải quyết tốt đẹp. Kệ: Tham thiền nhập định hướng tâm linh Quang chiếu thanh cao rõ hành trình Trong đạo có đời tâm minh chánh Hướng tâm giao cảm lại càng minh.
Ngày 4 tháng 11 năm 1992 3) Hỏi : Sau mấy ngày hàn gắn tâm linh của một số bạn đạo tại Montreal, Bé có cảm thấy mệt không ? Đáp : Thưa, Bé cảm thấy khỏe mạnh và an vui, Bé đã gặp được nhiều bạn trẻ tự nguyện hướng về thanh tịnh tâm giao. Đó cũng là cơ hội diu dắt những người kế tiếp ở tương lai, bàn tay tình thương và đạo đức sẽ được nối dài lần lần trên mặt đất này. Kệ: Chung hành mỗi đạo lý vô sanh Mến cảm tình thương tự thực hành Đời đạo song tu tâm chuyển tiến Học thanh giải trực thức chơn hành.	Ngày 5 tháng 11 năm 1992 4) Hỏi : Niệm Phật niệm sao mới đúng ? Đáp : Thưa, niệm Phật bằng trí, bằng ý chứ không phải niệm bằng hơi. Nếu niệm bằng hơi thì phải dụng miệng môi và âm thanh tức là dụng hơi, khẩu khai thần khí tán, rất khó trụ tâm hướng về Phật. Chúng ta nên ý thức rõ ràng khi hành. Tại sao chúng ta tôn kính và gọi là Phật, Phật tức là thanh nhẹ thoát khỏi ý lực trần tục, làm việc gì cũng bằng từ quang thanh nhẹ. Chúng ta muốn đạt được mục đích thanh nhẹ, thì chúng ta phải dùng trí ý thanh nhẹ niệm Phật thì mới có cơ hội giao cảm từ quang thanh nhẹ của chư Phật tận độ, niệm từ nhịp một cho rõ rệt, chứ không phải niệm liên tục mà không thức giác. Kệ: Tri tâm niệm Phật tự niệm hoài Trí ý thanh cao chẳng lầm sai Hướng thiện giải mê nơi trần tục Tiến thân thanh tịnh rõ mình sai.

Ngày 6 tháng 11 năm 1992 5) Hỏi : Có người thấy mình đi đây đi đó trong giấc mộng thì sao ? Đáp : Thưa, có người thấy mình đi đây đi đó, tức là người có duyên tu, đang phát triển trong ảo ảnh, nhờ đó mà thích tâm đạo Pháp. Có duyên thực hành Pháp Lý Vô Vi Phật Pháp thì sẽ gặt hái được kết quả thanh tịnh nhanh hơn. Bộ óc chịu hướng về sự thật hơn là ảo ảnh, bằng lòng tiến hóa trong thật thà và thanh tịnh, càng ngày càng chất phác hơn, sự thật là sự thật. Kệ: Óc minh tâm tịnh trí triển ra Trí sáng thông minh sống thật thà Ảo giác không còn tâm tận độ Tù bị khai mở lý chan hòa.	Ngày 7 tháng 11 năm 1992 6) Hỏi : Có người được xuất hồn dễ dàng thì sao ? Đáp : Thưa, bộ óc của hành giả kiếp trước được tu nhiều, bộ đầu khớp xương được khai mở, bằng lòng tiếp tục tham thiền thì rất dễ thấy ánh sáng và cảnh này cảnh nọ. Niệm Phật thấy ánh sáng hiện trước vòm ngực, thích thanh tịnh tự tu tự tiến, tiếp xúc với cõi bên kia rất dễ dàng. Lúc nào cũng cảm thấy vui hướng về cõi vô hình Phật Pháp.
Ngày 7 tháng 11 năm 1992 7) Hỏi : Có người tu Phật cho đó là tà có phải không ? Đáp : Thưa, tà hay chơn cũng do tâm con người mà ra, người chê tà cũng chưa biết được mình tà hay chơn! Không nên vội phê bình mà tạo cho tâm động và không tiến, mỗi mỗi đều có lý do tiến hóa của chính nó, không nên ôm chuyện của người khác vào tâm mà khổ! Nếu nói tu Phật thì phải chú tâm nghe lời chơn lý của Phật mà tự tu chứ không nên xưng danh tu Phật mà không chịu khổ nhọc hành như Phật thì suốt kiếp cũng tu không thành. Hoàn cảnh có khó khổ thì mới học được sự nhịn nhục mà thăng hoa tiến hóa. Kệ: Tình đời đen bạc trí thăng hoa Tu Phật chơn tu sống một nhà Huynh đệ đồng tu tâm tự thức Tâm thanh trí sáng chẳng còn xa.	

Bầu Trời Thanh Tịnh

Bầu trời thanh tịnh tâm tình tiến
Tiên hóa hư không pháp nối liền
Tâm Phật tình đời phân giáo lý
Cửu trùng vạn pháp đáo huyền thiên

“*Bầu trời thanh tịnh tâm tình tiến*”: Khi mà loài người biết tu rồi thì cái bầu trời lúc nào cũng thanh thản. Bởi vì cái trực động của con người nó làm cho bầu trời thế giới trực ô, u ám, thành ra cái tâm con người luôn luôn động. Mà nếu chúng ta hướng về tu thanh tịnh thì cái bầu trời lúc nào nó cũng được thanh thản nhẹ nhàng, không khí khác hẳn. Các bạn thử xem trong lúc các bạn đi bước vào một thiền đường có nhiều người tu tịnh thì thấy tâm hồn mình được nhẹ nhàng cởi mở. Mà trong lúc mình ra ngoài đời ngoài chợ tranh đua làm ăn giành giật thì mình thấy cái sự động nó trở về với nội tâm chúng ta liền. Khi mà chúng ta ý thức rõ thì chúng ta phải nung nấu cái phần thanh để tiến hóa hư không pháp nối liền. Lúc nào chúng ta cũng giữ cái phần thanh đó, nó tiến hóa hòa đồng với hư không thì cái pháp nối liền. Cái sự sáng suốt, cái pháp là sáng suốt nó cho chúng ta thấy và cởi mở.

“*Tâm Phật tình đời phân giáo lý*”: Lúc đó cái tâm các bạn ổn định, bạn đi làm việc gì ở thế gian nó cũng chuyển hóa ra một cái giáo lý và dẫn giải tâm lẫn thân.

“*Cửu trùng vạn pháp đáo huyền thiên*”: Nghĩa là tất cả, cái đường lối nào ở thế gian từ chậm đến mau cũng phải trở về hư không bên trên. Lúc nào nó cũng phải vậy nhưng mà chỉ chậm và mau đó thôi. Khi mà chúng ta ý thức rõ cái đường nào cho nó mau và có thể tiến giải tới sáng suốt lạ lùng hơn thì chúng ta giữ đó mà đi. Ngay trong gia đình các bạn cũng vậy, khi mà các bạn thiền thấy thoải mái, mà trở về với con cái động loạn thì tâm hồn các bạn nó rung động, nó lôi cuốn. Đó, chúng ta thấy rõ ràng. Cái đó cũng cái bài học cho chúng ta phân thanh trực, động tịnh.

Cho nên, chúng ta thấy cái tịnh thì cứ rồi được, chúng ta nên nung nấu cái tịnh để tiến tới cái huyền thiên cao cả ở bên trên.

Huyền thiên hóa giải triền miên
Bên trong sẵn có nối liền cảm giao

“*Huyền thiên hóa giải triền miên*”: Khi mà chúng ta tưởng tới cái đó thì những sự trực ô buồn tủi trong nội tâm chúng ta nó phải vắng liền, nó phải xa, vì nó được sáng thay vì tối.

“*Bên trong sẵn có nối liền cảm giao*”: Bên trong đã có rồi chúng ta chỉ mở ra là thấy rõ hơn nữa.

Bên ngoài ngộ nghĩnh sắc màu
Khai thông nghịch thuận đối đầu sửa sai

Tình cảnh dùng cái miệng nói, mắt phàm thấy, đó là cái sự thông và nghịch, nghịch và thuận đó. Nó đối đầu với nhau và nó tìm hiểu chơn lý, sau cái động là cái tịnh, mà sau cái tịnh là cái sự sáng suốt, nó thấy rõ ràng.

Cho nên, cái gì động ở đời gia cang rồi nó cũng hướng về thượng nó thấy nhẹ. Nếu mà chúng ta cuống cuống vào sự động nữa thì càng ngày càng khổ tâm, càng ngày càng tăm tối, thấy không có lối thoát.

Chuyển tình tranh lý sắc tài
Tự đầy tham hận ngày ngày bất an

Khi mà chúng ta nghĩ về thế gian nhiều, nghĩ về con cái, nghĩ về tình đời này kia, kia nọ, sắc tài ở thế gian.

Tự đầy tham hận, mình càng ngày càng buồn. Cha! Tôi nuôi nó lớn, sao ngày nay nó lại ngỗ nghịch như thế đó; nó làm cho tôi phần uất này kia kia nọ. Mình tính với con chó mình không phải là cha. Nếu mình là cha không tính với con, bởi vì nó có mức chịu tiến hóa của nó, nó tiến tới đó. Nó đụng tới đó rồi nó sẽ tiến lên nữa, khỏi cần phải bận tâm. Nếu mà chúng ta bận tâm nhiều thì chúng ta đâu cứu rồi được phần hồn của con chúng ta. Chúng ta không nên nghĩ những cái chuyện đó. Bạn bè chúng ta cũng vậy, thân thích của chúng ta cũng vậy, chính bản thân chúng ta cũng vậy, ngay trong vết thương của bản thể chúng ta cũng vậy. Nếu chúng ta

hưởng, hướng về bên trên thì chúng ta không có trách móc ai. Khi mà không trách móc ai thì bình hoạn thấy nó nhẹ nhàng và vết thương nó lại bớt nhức hơn.

Thiên đàng có sẵn không sang
Đâm đầu địa ngục lập màn đấu tranh

Đó, thiên đàng thì có sẵn sự nhẹ nhàng trong tâm mình có sẵn tại sao không chịu đi. Rồi đâm đầu địa ngục, than van trách Trời trách đất làm cho mình động loạn càng động loạn thêm vì vợ, vì con; rồi đấu tranh muốn thắng cái gì bây giờ. Muốn thắng cái phàm ngã thì mình phải cực chơn nó mới thắng phàm. Mà nếu bây giờ chúng ta cứ nung nấu cái phàm thì làm sao nó thắng được cái phàm thì cái chơn phải mất. Cho nên các bạn bị nặng ngực là tại vì ? Nặng ngực, nặng ngực, nặng đầu là tại vì các bạn nung nấu cái phàm thay cái chơn. Bây giờ bạn nung nấu cái chơn thì cái phàm nó phải lặn đi.

Phàm chơn lẫn lộn hay màn
Hư hư thực thực khó ban chơn tình

Đó, khi mình thấy cái lẫn lộn rồi một chập mình nói chuyện chơi; chập nói chuyện phàm, phàm phàm chơn chơn, chơn phàm rồi nó kẹt luôn ở trong đó. Mà chúng ta nung nấu hai bốn trên hai bốn lấy cái chơn đừng có lẫn lộn hai màn.

“*Hư hư thực thực khó ban chơn tình*”: làm nó tiến. Bây giờ tôi thấy khỏe, tôi nghe qua băng qua lời giảng tôi thấy khỏe và tôi thực hành được một giờ hay là năm phút tôi thấy tôi khỏe. Mà trở về với trần đời gia đình vợ con thì tôi thấy tôi nặng. Đó, cái phần này lẫn áp nhiều hơn thì bây giờ chúng ta muốn được nhẹ chúng ta lấy cái phần thanh cho nó lẫn áp phần trước thì tự nhiên nó nhẹ. Mà phải biết phần thanh là xây dựng hóa giải và thành công mọi việc.

Chúng ta phải nhớ cái mục đích đó mới giải quyết được. Còn nếu mà các bạn không nhớ thì các bạn cứ lo âu. Mà lo âu trong việc các bạn lo không được cái nghiệp duyên của mọi người khác nhau. Con của bạn, nó xuống đây cũng là bạn đời cũng là một phần hồn đó thôi, nhưng mà nó đang kẹt cái nghiệp nó, nó phải trả. Cầu cho nó trả nghiệp sớm chừng nào, nó mới được nhẹ như ta.

Quá trình chúng ta thấy chưa? Chúng ta đã trả nghiệp rất nhiều, ngày nay chúng ta mới nhẹ. Hiểu được một phần nào của chơn lý là nhờ chúng ta trả nghiệp, trả nghiệp trong cái khổ, cái hận, cái buồn, rồi chúng ta mới trả được. Đó, thì bây giờ đến phiên con nó phải làm, phiên vợ nó phải làm, phiên người thân tất cả mọi người xung quanh ta tới phiên nó thì nó phải làm. Chúng ta không nên bận rộn, mà chúng ta chỉ bận rộn về phần thanh nung nấu cái phần thanh để chiếu hóa cho nó sớm thức giấc trở về thanh thì mọi sự của nó sẽ được giải quyết. Đó là lo cho thực tế và tận cùng giúp đỡ phần hồn nó.

Chỉ lo tự sửa lấy mình
Tu cho kỳ được tâm linh hiểu hòa

“*Chỉ lo tự sửa lấy mình; tu cho kỳ được tâm linh hiểu hòa*”: Khi mà tâm linh hiểu hòa rồi mình thấy mình cứu rồi được mình và cứu rồi được con cái của mình.

Phân minh thanh trước chẳng xa
Nơi ta sẵn có ta bàn trước thanh

Đó, phân minh thanh trước không có xa, ở trong tâm chúng ta hết thấy.

“*Nơi ta sẵn có ta bàn trước thanh*”: Ta thấy ta hòa cái trước nó thế nào? Tận cùng của cái trước là gì? Là thanh. Mà tận cùng cái thanh là gì? Là sáng suốt hòa quang. Chúng ta hiểu cái đó là thấy cái nào nó cao hơn, nhẹ hơn thì chúng ta thực thi trong đó.

Nằm trong chơn lý rành rành
Thực hành sẽ thấy ta dành cho ai

Đó, nằm trong chơn lý rành rành. Cha con cũng ở trong chơn lý hết. Mà chúng ta thực hành chúng ta thấy. Ta lấy cái gì dành cho con chúng ta. Lấy cái dành gì giúp đỡ mọi người mà chúng ta đang mong muốn đây thì chỉ có cái thanh thôi, không có cái thanh không làm gì được hết, phải giúp cho ta trước rồi mới giúp thiên hạ.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 29/01/1978)

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011

Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp xin thông báo các tin tức về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp và các thông tin khác như sau:

1. Ghi danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap:

Ban Tổ Chức vẫn tiếp tục nhận ghi danh cho quý bạn muốn tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011. Chúng tôi sẽ thông báo đến quý bạn nếu có sự thay đổi về ngày hết hạn ghi danh. Quý bạn đạo dự định tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011, xin vui lòng ghi danh sớm với BTC.

Phiếu Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 được kèm theo đây hoặc lấy xuống từ website: www.voviphatphap.org

2. Ấn tổng kinh sách:

Ban Tổ Chức xin gửi đến quý bạn thông báo về ấn tổng kinh sách Vô Vi và danh sách bạn đạo phát tâm ấn tổng kinh sách Vô Vi.

3. Xin quý bạn giúp chuyển email hoặc thông báo các thông tin này đến các bạn đạo vùng mình.

Chân thành cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư,

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

voviduhanhdaophap@gmail.com

Danh sách bạn đạo phát tâm ấn tổng Kinh Sách của “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp”

1 Đỗ thị Vân	Santa Rosa, USA - \$50/USD
2 Thái hồng Huệ	Atlanta, USA - \$100/USD
3 William Nguyễn	Boston, USA - \$20/USD
4 Trịnh Cẩm Tú	Hawaii, USA - \$100/USD
5 Hồng Songer	San Jose, USA - \$100/USD
6 Trần quý Cao	Kansas City, USA - \$500/USD
7 Nguyễn ngọc Lệ	VA Beach, USA - \$200/USD
8 Bạn Đạo Oregon	Oregon, USA - \$250 USD
9 Hiếu Lâm	California, USA - \$50 USD
9 Thiền Viện Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới	Montreal, Canada -\$100 CAD

Thông Báo Ấn Tổng Kinh Sách Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Trong năm 2010 Ban Kinh Sách (BKS) và Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” đã phát hành xong một số kinh sách, MP3 và DVD Vô Vi. Vào đầu năm 2011 chúng tôi cũng đã thực hiện xong DVD Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2010 tại Florida trên du thuyền Emerald Princess đi vùng biển Western Caribbean.

Quý bạn đạo, các thiền viện, thiền đường hoặc trung tâm muốn nhận các kinh sách và tài liệu Vô Vi dưới đây, xin vui lòng điền tên họ, địa chỉ và số lượng cần để chúng tôi gửi tặng:

	Tên	Loại	Số lượng cần
1)	Chơn Kinh	(1) cuốn sách và (1) CD audio MP3 gồm 12 bài giảng & Tôi Là Ai?	
2)	Di Chúc Đức Thầy	DVD	
3)	Duyên Nghiệp 2009: Hành Trình Đức Thầy về Việt Nam	DVD	
4)	Đại Hội Vô Vi Quốc Tế Kỳ 28: Du Hành Đạo Pháp Mexican Riviera Cruise 2009	DVD	
5)	Đại Hội Vô Vi Quốc Tế: Du Hành Đạo Pháp 2010 Western Caribbean Cruise	DVD	

Chúng tôi xin được nhận các số lượng trên và gửi về địa chỉ dưới đây:

- Họ và Tên:.....
- Địa chỉ:.....
- Điện thoại:..... Email:.....

Quý bạn muốn phát tâm đóng góp vào việc ấn tổng kinh sách xin vui lòng điền dưới đây:

- Họ và Tên:.....
- Địa chỉ:.....
- Điện thoại:..... Email:.....
- Số tiền phát tâm:USD, CAD, EUR, AUD

Check money order xin ghi trả cho: **VoVi Friendship Association of New York**

và gửi về địa chỉ: VoVi NewYork
118 Pheasant Cir
Brentwood, NY 11717
USA

Mọi thắc mắc cũng như những vấn đề liên quan đến việc thỉnh kinh sách xin vui lòng liên lạc:

kinhsachvovi@gmail.com

Kính Thưa,

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

voviduhanhdaophap@gmail.com

CẢM XÚC

Cha mẹ thấy con cái gặp nạn thì đau lòng, con thấy cha mẹ bệnh hoạn thì chua xót, vợ chồng gặp rắc rối thì thương tâm lẫn nhau. Tất cả những cảm xúc đó hòa quyện cùng nhau thành một bản tình ca nghiệt ngã đeo bám tâm hồn của những chơn linh tại thế.

Làm sao mình đủ mạnh mẽ để vượt qua những cảm xúc đó ?

Từ lâu lắm rồi, sự yêu thương hờn oán đã nẩy mầm thuở còn là một em bé vừa có tiếng khóc chào đời, thứ tình cảm này đã sinh sôi nẩy nở đan chéo cùng nhau cho tới lúc trưởng thành, và cho tới khi ta gặp những cơn nhồi quả nặng nề mới thức tâm và có dịp nghiền ngẫm lại tâm lý nội khoa của chính mình, mới chợt hiểu ra mầm duyên nghiệp đã từ đâu phát sinh, mà nó luôn đeo đuổi mình đến tận chân trời góc bể !

Khi nhận chân ra sự thật, cảm xúc do duyên nghiệp hình thành thì mình không vội vàng gì dứt bỏ hay kềm chế cảm xúc mà nên thả lỏng tự nhiên vì trên đời có ai trốn được duyên nghiệp bao giờ ?

Với cái biết thật như thế, mình có thể mạnh mẽ vượt qua được cảm xúc an toàn chưa? ... Kỳ thực là chưa!

Nếu người tu mà còn hướng ngoại để tóm thâu bổng lộc thế gian, gồm danh lợi và tình cảm, hy vọng hưởng vinh hoa phú quý, khi gặp điều trắc trở thì sự diễn tiến phức tạp của cảm xúc sẽ biến thành những lưỡi dao sắc nhọn, cắt xén từng thớ thịt của tâm hồn cho tới lúc lâm chung.

Ngược lại, một người thật sự tu học, pháp lực đủ đầy, cơ quan điển lực phòng vệ cao, khi cảm xúc của duyên nghiệp kéo đến thì chỉ như thoáng nhẹ qua thôi, như ngọn gió về đông mang khí lạnh thổi qua hồn.

Tóm lại, mình hãy tự nhiên với cảm xúc vì nó là mình, nó là trình độ thật của mình, chỉ khác với người bình thường là mình có pháp lực do công năng hàm dưỡng nên mạnh mẽ chịu đựng cảm xúc để vượt qua một cách thanh nhẹ tự nhiên, thể thôi.

*Đầy vơi cảm xúc cõi ta bà
Trắc ẩn, buồn phiền lẫn thiết tha
Duyên nghiệp ẩn tàng khi xuống thế
Âm thầm tự giải chớ rên la.*

TG: TSP

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho mẹ của bạn đạo Đào Ngọc Phú và Đào Thị Ngọc Sương (Bình Dương) là cụ bà PHẠM THỊ NĂM sinh năm 1929 đã mất vào lúc 6 giờ 30 sáng ngày 12 tháng 4 năm Tân Mão (tức ngày 14 tháng 5 năm 2011) hưởng thọ 83 tuổi tại Hiệp Thành, thị xã Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương được siêu thăng tịnh độ.

Bạn đạo Bình Dương kính báo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 28 tháng 10 năm 1972

Công phu thực tập năng tầm tiến
Lý thuyết viễn vông gieo nổi phiền
Quyết định tự hành chung tự quyết
Thực thi tự luyện điển thông liền

Năng hành năng tiến tùy duyên
Công phu thanh lọc nổi liền duyên cơ
Phân thanh tiến đến không ngờ
Âm dương hòa hợp vượt cơ thể trần
Tiến lên học hỏi các tầng
Không không mà có ta lần tiến tu
Thăng cao xét thấp thấy mù
Trước kia ta cũng lù đù như ai
Càng ngày xét thấy càng sai
Tâm ta không định tại ai hỡi trời!
Tại mình tự thoát quá lời
Bất minh cũng nói dạy đời làm sai
Con đường duy nhất chính ngài
Tự lo giải tán cơ đài thế sanh
Nội tâm cởi mở thương hành
Lánh xa trần tục kết thành chơn như
Lục thông cảm thấy lòng người
Rối ren tự tạo gắng cười tạm sanh
Muốn thông chỉ có tự hành
Thành tâm tự sửa theo đàng Phật đi
Tiến lên tự bỏ sân si
Đường đi không động gắng ghi tiến lần
Thế gian tạm sống từ phần
Gần xa như một phải lần tiến tu.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Bốn

ĐẠO ĐỊA NGỤC GIÁ LẠNH

Phật sống Tế Công

Giáng ngày 29 tháng 9 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Hàn phong thích cốt tiệm sơ đông
Lạc thiện do như nhất thạch tùng
Vạn lục sơn di thành tuyết hải
Trúc mai kính ngạo ngật cao phong.*

Dịch

Cắt sương gió lạnh lúc sang đông
Vui đạo gan bền tựa đá thông
Non chuyển ngàn xanh thành biển tuyết
Đỉnh cao mai trúc chẳng xiêu lòng.

Tế Phật: Mùa thu qua dần, mùa đông khắc nghiệt đang tới, thời tiết thay đổi lạ kỳ, chúng sinh đau ốm ngày càng nhiều, là bởi không biết thích ứng với khí hậu. Bữa nay ta đưa Dương Sinh dạo thăm Ngục Giá Lạnh ở cõi âm, cũng gặp cái cảnh gió lạnh thấu xương, không hiểu con có chịu nổi hay không?

Dương Sinh: Thưa ân sư, con vừa mới bị cảm, bữa nay Trời lại giá buốt, con nghĩ để bữa khác hãy tới Ngục Giá Băng. Bữa nay dạo thăm chốn khác, không rõ ý kiến của thầy như thế nào?

Tế Phật: Đâu có được, đã thông tri là mình dạo thăm Ngục Giá Băng xong xuôi rồi, nửa chừng chẳng thể thay đổi, như con sợ không chịu nổi lạnh, thầy cho con ba viên thuốc nguồn âm này, uống mau đi, không được kéo dài thời gian.

Dương Sinh: Cảm ơn thầy đã ban cho con thuốc tiên..... con đã uống xong. A, con cảm thấy khắp mình nóng ran, không còn lạnh nữa.

Tế Phật: Mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, xin thầy khởi hành.....

Tế Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Phía trước tại sao không có lấy một bóng người, chỉ thấy một trái núi hoang phủ tuyết trắng, hình như tuyết vừa rơi, không thấy cây xanh tốt, chỉ có ít cây khô trụi lá, đây là chốn nào?

Tế Phật: Nơi đây gần Địa Ngục Giá Băng, núi đó vì chịu ảnh hưởng băng lạnh quanh năm có tuyết, lạnh lẽo lạ thường. Chúng ta không đi đường âm phủ nên không thấy bóng người, với lại mình ngồi đài sen bay trên không nữa. Con theo thầy đi tới sườn núi phía bên trái là mình gặp Địa Ngục Giá Băng.

Dương Sinh: Chôn hoang vu này chẳng có đường sá chi hết, cây cỏ chết rụi vì băng, tất cả đều khô héo, càng đi tới càng cảm thấy giá lạnh, phải chăng vì uống ba viên thuốc tiên hết còn công hiệu?

Tế Phật: Công hiệu của thuốc không hề bị giảm, vì tính được của thuốc tiên là quan hệ qua lại, đợi một lát sẽ thấy thân thể nóng trở lại, đủ sức chịu đựng nổi ba ngày, con cứ yên tâm, ta không nỡ để con đông lạnh, chết cứng đầu.

Dương Sinh: Phía trước có một dãy phòng, đều làm bằng gỗ, sơn đen, trên nóc đầy hoa tuyết nở. Phía trước dựng hai trụ gỗ, giữa có tấm bảng trên đề “*Địa Ngục Giá Băng*”. Trước ngục có một lối đi hẹp ăn thông với các phòng, tại sao phía trong không có bày biện chi cả?

Tế Phật: Ngục này thiết trí bằng băng lạnh, các tội hồn đều bị ướp lạnh, đông cứng lại, không cách gì trốn thoát nổi, cho nên không cần trang bị chi cả.

Dương Sinh: Trên đường có vài âm binh áp giải chừng mười người vừa nam vừa nữ, không rõ có phải dẫn tới ngục này chịu tội không?

Tế Phật: Đúng đây, phía trước Ngục Quan và Tướng Quân đã tới, Dương Sinh sửa soạn vái chào.

Dương sinh: Kính chào Ngục Quan cùng Tướng Quân, chúng tôi phụng chỉ đạo địa ngục, xin các vị chỉ bảo tường tận cho.

Ngục Quan: Miễn lễ. Chúng tôi vừa nhận được sắc chỉ của Chúa Công Sở Giang Vương, nên đã rõ Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường trên dương gian sẽ xuống thăm bản ngục cho thấu tỏ sự tình, để viết sách Địa Ngục Du Ký hầu thức tỉnh giáo hóa người đời. Mời hai vị theo chúng tôi vào thăm ngục.

Dương Sinh: Xin đa tạ.....

Tế Phật: Chúng tôi vào thăm thẳng Ngục Giá Băng, chẳng cần vào trong nhà làm chi nữa.

Ngục Quan: Cũng tốt.

Dương Sinh: Ngục Giá Băng ở giữa hai trái núi, phía trong giống như hồ tắm ở dương gian, vì rất nhiều hồ ở xa nên ngó không rõ. Trong hồ có đủ cả gái lẫn trai, mình chỉ mặc áo lót, phần dưới nhìn không thấy vì bị băng đóng dính cứng, kẻ nào kẻ ấy mặt xanh ngắt, môi đen, tay run rẩy, không kêu khóc nổi nữa, chỉ còn rên rỉ thôi. Trước mặt có hai ông già, nhìn tôi với ánh mắt cầu khẩn thiết tha, hình như muốn nói với tôi điều gì. Thưa thầy, có cách gì cứu họ thoát khỏi cảnh khổ băng lạnh đông cứng không?

Ngục Quan: Để tôi lôi vài tội hồn lên để Dương Sinh muốn hỏi gì thì hỏi.

Dương Sinh: Tốt tốt. Xin hỏi lão tiên bối, ở dưới đó cảm thấy thế nào?

Tội Hồn: Băng trời tuyết đất, chỉ mặc quần áo lót mỏng manh, tôi không còn đủ sức nói nữa. Thân thể đông cứng, sắp hết cảm cự nổi.....

Ngục Quan: Tướng Quân mau đem nước gừng cho nó uống để giúp đỡ nguyên khí.

Tướng Quân: Uống mau đi, rồi cung khai hết các tội lỗi đã làm khi còn sống, để viết vào sách khuyến thiện hầu giáo hóa người đời đừng bắt chước làm chuyện bậy giống người, để sau khi chết khỏi rơi xuống địa ngục này.

Tội Hồn: Tôi, lúc còn tại thế rất ưa thích sưu tầm tem thư, tiền xưa, đồ cổ các loại. Lúc 45 tuổi, kết bạn với một người cùng sở thích. Khi rảnh rang chúng tôi uống trà tâm sự, tình nghĩa thật đậm đà. Bỗng một bữa, bạn tôi phải ra nước ngoài, sợ những báu vật tem xưa tiền cũ, đồ cổ cất giấu sẽ bị đánh cắp, bèn nhờ tôi giữ giùm. Tôi vì một phút tham lam, đem tất cả đồ bạn gởi dùm đi nơi khác. Khi người ấy trở về hỏi xin lại tôi các món đã gởi, tôi trả lời: “*Khó nói quá nửa tháng trước đây đã bị trộm đánh cắp mất rồi, tất cả những báu vật của tôi sưu tầm cũng bị nó lấy luôn không còn một món nào.*” Người bạn tri kỷ của tôi nghe xong, thôn tim buột óc, than tiếc không dứt. Đã bị đánh cắp làm sao lấy về được, bèn bỏ luôn. Khi tới 56 tuổi, bị ung thư gan chết, hồn xuống âm phủ, dè dàu cõi âm đã biết rõ tôi giấu các món đồ đó ở nhà riêng. Khi đi qua đài gương soi ác nghiệp, những cảnh đó chiếu rõ lại, kết cục tôi phải cúi đầu nhận tội, bị Sở Giang Vương ở Đệ Nhị Điện phán đầy 5 năm ở Ngục Giá Băng, hằng ngày chịu cảnh băng đóng cứng, thân lạnh thịt đông, đau đớn muôn phần, hối hận không còn kịp nữa. Xin người nói với Ngục Quan tha tội cho tôi để tôi sớm thoát khỏi cảnh khổ đau này, có được không?

Dương Sinh: Xin Ngục Quan giảm bớt tội một hai phần có được không?

Ngục Quan: Đây là luật Âm Phủ xử phạt, nếu không có lệnh của Minh Vương, tôi không dám sửa đổi. Bây giờ tôi có thể cho uống thêm chút nước gừng cũng kể như là ưu đãi lắm rồi, không được cầu cạnh thêm gì nữa. Có thể hỏi thêm bà lão kia xem vì có gì mà bị đầy xuống địa ngục này.

Dương Sinh: Bà lão này bị đông lạnh chịu không nổi, ngã lăn ra đất, hỏi làm sao bà ta trả lời được? Tướng quân cho bà ta uống chút nước gừng giải lạnh để hồi tỉnh lại.

Tướng Quân: Được, uống mau đi, để còn trả lời những câu hỏi của Thiện Sinh, trái lệnh sẽ bị xử tội nặng thêm.

Tội Hồn: Ôi! Tôi đau khổ quá rồi, cái lạnh giá băng giống hết cái lạnh của nhà xác chuyên ướp tử thi ở dương gian. Người thấy tôi toàn thân xanh mét, thê thảm không còn chút máu. Lúc sống tôi là tú bà, chuyên nuôi em út, ăn náu nơi nhà nhỏ, phòng dờ, chứa trên mười thiếu nữ, trong số đó có gái giang hồ, gái nhà lành, gái trốn học. Hằng ngày tôi bắt họ phải tiếp khách, nếu không phục tòng thì bị bắt giam, hoặc bị các tay du côn chuyên dắt mối trừng trị. Trong số đó rất nhiều thiếu nữ được người nhà hoặc khách chơi chuộc ra, cứu thoát khỏi biển khổ, phục hồi lại sự tự do cho tấm thân, tôi bèn lớn miệng đòi một số tiền to, có kẻ không đủ tiền chuộc thân suốt đời chôn vùi tuổi thanh xuân trong động buôn hương bán phấn. Lúc tôi 51 tuổi, vì hút xách rượu chè vô độ cho nên bị xuất huyết mà chết. Sau khi chết mới được rõ là đã bị Minh Vương giảm thọ mười năm. Vì nghiệp ác quá sâu trước bị đày ở Ngục Bùn Phân Nước Tiểu, chịu khổ 5 năm. Sau khi mãn liền bị chuyển qua đây tiếp tại Ngục Giá Băng 31 năm. Mãn hạn kỳ này chưa rõ sẽ còn bị tái giam ở những ngục nào? Từ khi chết tới nay, nào như chịu khổ vì bùn phân nước tiểu, băng giá lạnh buốt, hiện tại thì thê thảm, tương lai khổ còn nhiều, chỉ biết oán hận chính mình đã tạo quả báo quá nhiều.

Ngục Quan: Còn tội hồn sau chót này, mau đem chuyện đã làm ở cõi thế khai hết ra. Tướng quân lấy nước gừng đổ cho nó phục hồi nguyên khí để nó nói cho trôi chảy.

Tướng Quân: Tuân lệnh.... thưa đã giải hàn cho nó xong.

Dương Sinh: Xin hỏi tiểu thư, vì có gì cô phải tới Ngục Giá Băng?

Tội Hồn: Nói ra càng thêm xấu hổ, lúc 18 tuổi tôi theo một đoàn ca vũ, cùng các đoàn viên đi biểu diễn các nơi, thường là biểu diễn thoát y để câu khán giả. Về sau vì làm ăn không khá, đoàn giải tán, bèn đổi nghề “*gái đi khách*” thường được kêu đi khách, hoặc biểu diễn thoát y cho khách coi, do đó làm quen với một thương gia giàu có, mượn nhà ở riêng làm vợ bé. Năm 36 tuổi vì hai người không hợp ý nên chia li, có lần vì quân trí uống độc dược tự tử. Khi chết bị giam tại thành Chết Oan 5 năm, sau đó bị đày tiếp tại Ngục Giá Băng, đến nay đã 3 năm, còn 20 năm nữa mới mãn hạn. Hiện thời đau khổ quá mức, hằng ngày bị băng đóng, tay chân buốt cứng, khí lạnh thấu tim, hồi hận không còn kịp nữa. Khuyên nữ phái ở thế gian, ngàn lần chớ nên đi theo con đường không chính trực của tôi.

Ngục Quan: Tội hồn này, lúc sống không hành nghề lương thiện, chuyên vũ khóa thân, biểu diễn các màn dâm dăng, phá hoại các phong tục tốt lành, lúc sống đã không chịu mặc quân áo tươm tất, sau khi chết đã bị xử đày ở Ngục Giá Băng, khiến nàng cố tìm quần áo để che cho bớt lạnh nhưng chẳng được. Có tội thì chịu báo ứng, tội hồn này còn nhiều tội khác, sau khi mãn hạn ở đây, sẽ còn giải giao qua điện khác. Mong phụ nữ trên thế gian coi đó làm gương. Tướng Quân! Mau áp giải ba tội hồn này trở lại ngục.

Dương Sinh: Địa ngục này sương trắng bốc lên như khói tỏa, thấy hiu hiu lạnh.

Tể Phạt: Đó là khói lạnh, khí lạnh tỏa ra đó.

Ngục Quan: Phạm kẻ nào ở đời nhận tiền bạc, đồ vật của kẻ khác gởi mà lấy lén, chiếm làm của riêng. Mở nhà chứa điểm, không cho gái giang hồ hoàn lương. Lãng phí xa hoa quá mức, coi thường đồ nội hóa, mặc toàn tơ lụa nhập cảng để chứng tỏ mình giàu. Không biết dùng số tiền mua quần áo đó để giúp đỡ dân nghèo khỏi rét. Đàn bà thích mặc đồ hở hang, dùng toàn quần áo hở lưng, hở bụng, hở đùi cố ý phô trương thân xác để mê hoặc người ta. Các loại người không sợ lạnh giá, những kẻ tham cầu trang sức, sau khi chết tất cả đều bị xử phạt, đày ở Ngục Giá Băng để được hưởng cái thú vị của sự mát mẻ.

Tể Phạt: Bữa nay thời giờ đã cận, chúng tôi sắp trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã chỉ giáo. Mong sớm được gặp lại.

Ngục Quan: Xin tiễn chào.

Tể Phạt: Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa thầy con đã sẵn sàng, mình có thể trở về Thánh Hiền Đường...

Tể Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Đọc đến đây chúng ta thấy rõ rồi. Vạn sự do chúng sanh sanh ra thì phải gánh. Ngày hôm nay chúng ta tu để chi? Để mình cảm lục căn lục trần để làm Pháp Luân Thường Chuyển, để thấu triệt cái nguyên lý của ngũ tạng của chúng ta, vì ngũ tạng nó là đại diện Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Nó có ngũ sắc ở trong đó, nó biến thể ra, nó tạo thành cái tánh: tánh sân si, tánh buồn tủi, đủ loại tánh; mà nếu chúng ta không dùng những nguyên khí của Trời Phật mà để làm điều hòa cái nội tạng chúng ta thì không bao giờ mong sửa tâm, sửa tánh. Miệng nói tu không hành nội tạng là thiếu tu. Cho nên các bạn đã có một cơ hội rất tốt là trong thực hành. Bất cứ giá nào nói là người kia hành giỏi hơn tôi có thể ngồi ba tiếng đồng hồ, bốn tiếng đồng hồ, làm Pháp Luân nhiều ít, nhưng mà tôi cố gắng làm, nay tôi mở một chút, mai tôi mở một chút. Tôi càng ngày tôi càng thấy cái tánh sân si tâm tối của tôi, chứ đừng thấy cái tánh tốt. Thấy cái tánh xấu, rồi tự mình phải chỉ mặt mình xấu, sửa thì luôn luôn các bạn tiến mà tiến tới vô cùng, không có bị thất bại. Bạn làm sao tìm được cái tánh xấu của bạn là quý lắm rồi. Địa ngục không chứa nhiều người ở tương lai. Địa ngục không có cần chứa các bạn nữa, vì các bạn ăn năn rồi, phải tìm ra cái tánh xấu của chính mình. Cái tánh hư tật xấu của mình, mình phải hi sinh nó đi, không có nuôi dưỡng nó nữa, thì tương lai không bị nữa. Cho nên cái phương pháp của chúng ta đã ngửa mà phải hành, đừng nói tôi tu tôi ngửa được. Không, tôi không hành làm sao tôi ngửa được. Tôi phải hành, vì tôi học một khóa làm người ở thế gian này. Sanh lão bệnh tử, sanh trụ hoại diệt mà tôi không biết nội tâm nội tạng của tôi. Tôi ôm cái xác này mà tôi không hiểu cái nguyên lý của cái xác này. Cho nên các bạn đã học cái khóa A Di Đà, đã phân tách nội tâm, nội tạng của các bạn, vi diệu vô cùng, chứ không phải tầm thường. Trong đó nó có lục căn lục trần, có vạn linh cộng tác với bạn, mà cái sự trách nhiệm là sự sáng suốt của bạn là phần hồn. Cái phần hồn của bạn là quan trọng. Cho nên mang tội là phần hồn mang tội. Cơ thể các bạn động loạn cũng là phần hồn mang tội. Chúng ta tu để điều hòa cơ thể, sửa tâm sửa tánh đạt tới minh tâm kiến tánh là thấy sự sai lầm của chúng ta là chúng ta không còn tái phạm nữa và chúng ta cố gắng đi nữa... đi nữa... tiến nữa... học nữa để thấy cái siêu văn minh ở bên trên không ngừng nghỉ phát triển. Chúng ta thấy vật chất ở thế gian đã phát triển chưa? Miếng cây biến thành vật đồ để trang trí trong nhà, rồi cái tâm của chúng ta cũng phải thay đổi chứ! Phải tiến chứ! Cái đạo tu học của chúng ta cũng phải tiến đúng theo thời đại cho nên các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển là hít cái thanh khí vô: Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, nay một chút, mai một chút, nó càng ngày càng dài, nó càng dài thì càng định, càng định thì càng xuất. Các bạn không còn bị kẹt ở trong cái ô nhục nữa mà đi trình diện với địa ngục. Các bạn tiến về thanh giới đúng theo trong kinh kệ đã chỉ rõ đường lối cho các bạn tu. Làm cái gì trở về thanh tịnh? Giải nghiệp tâm mới về thanh tịnh, mà các bạn không dùng nguyên ý của Trời Đất để giải tỏa cái sự ô trược trong cái nội tâm, nội tạng, trung tâm của ngũ tạng của các bạn thì làm sao mà các bạn trở về thanh được mà nói tôi giải nghiệp tâm, là phải hành, phải làm chúng ta mới giải được, nếu không làm không giải. Không có ông thần ông thánh nào mà xuống giải nghiệp cho các bạn được hết, các bạn làm là tạo nghiệp. Hung hăng, giận hờn là tạo nghiệp. Bây giờ tôi giải tỏa không hung hăng, không giận hờn là tôi đã giải nghiệp. Tôi thực hiện cái gì? Tôi ôm cái nghiệp gì? Tôi ôm cái nghiệp thanh của Trời Phật, cái nghiệp thương yêu và tha thứ. Cái đó là khí giới trường cửu từ bi bác ái, chứ không bị kẹt nữa, thấy không? Các bạn đã làm mẹ làm cha, có người mẹ nào mà không thương con. Người mẹ nào mà không tha thứ con, rầy vậy nhưng mà tha thứ và thương yêu vô cùng. Trong thâm tâm của người là cái quyền năng tối hậu của người mà ngày nay chúng ta tu làm Pháp Luân Thường Chuyển để đào sâu cái quyền năng tối hậu của chúng ta là chúng ta trở về với cái chơn thật hào quang sẵn có của chính mình. Khi mà bộ đầu của các bạn bùng sáng rồi, không lý các bạn đứng ra gây lộn với một người thường sao! Không, các bạn biết thương yêu, các bạn đã khổ nhiều, các bạn mới có cái hào quang sáng suốt đó. Khổ nhiều các bạn mới thấy sự thanh tịnh trong nội tâm về với chính bạn, thì các bạn phải nuôi dưỡng cái sự nhịn nhục đó. Các bạn nhìn tới mẹ hiền của các bạn, mẹ tôi nhịn nhục biết là bao nhiêu để đón tôi lâm trần. Tôi nằm gần bên người mẹ yêu quý, mà mẹ tôi nhịn nhục hết sức mới nuôi tôi đến ngày nay tôi khôn lớn, chứ đâu có phải dễ mà tôi khôn lớn được đâu! Mẹ tôi hết sức nhịn nhục, mẹ tôi đã học nhịn nhục. Ngài là đức nhịn nhục trong gia cang của tôi, tôi mới có sự an toàn ở ngày hôm nay. Rồi chúng ta ngồi nói Trời Phật nhịn nhục biết bao nhiêu để cho chúng ta học và khám phá ra những cái triết lý siêu việt như bây giờ: chúng ta đang nghe Địa Ngục Du Ký và thực hành để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình. Có phải cái nhịn nhục của Trời Phật đã cho chúng ta có cơ hội ăn năn trở về với chính mình, nhiên hậu mới dâng cái hoa sen tốt đẹp cho Ngài là tâm thanh tịnh của chúng ta. Các bạn tu đây là trở về với tâm thanh tịnh, trước kia các bạn ngồi 5 phút, rồi sau 10 phút, 20 phút, rồi có khi các bạn ngồi tới một tiếng, hai tiếng, ba tiếng

và đạt tới thanh tịnh của hạ giới, nó mới ngồi yên. Còn hạ giới mà động loạn, ngồi chừng năm phút là đứng dậy rồi. À! Cho nên, hạ giới, nhiều người tu, tuổi trẻ bị thử thách, định ngồi một tiếng cho nó nhẹ nhưng mà nó kéo xuống đòi hỏi sự dâm dục. Để phân minh hạ giới là cái gì? Và thượng giới là cái gì? Cho nên, có cái phương pháp để cho các bạn trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà nhớ tưởng lên trên bộ đầu là trung tâm, chơn tâm, còn cái tim bằng xương bằng thịt này là phàm tâm. Cho nên đức Phật Thích Ca đã thành công khi hào quang bọc khởi trên đầu Ngài, lúc đó không còn sự lo âu nữa. Ngài tu ở giữa rừng động loạn thú dữ không! Tất cả là trước có thể xâm chiếm Ngài bất cứ lúc nào mà kể cả sự ăn uống cũng không có nữa! Biết bao nhiêu sự tủ nhục, nhịn nhục vô cùng mới đắc đạo. Ngày hôm nay chúng ta có sự văn minh hỗ trợ đầy đủ hết, có băng từ để thu những cái âm thanh mà nhắc nhở chúng ta. Nay chúng ta tu một chút, mai chúng ta tu một chút, rồi chúng ta lần lần cũng đi tới con đường ngộ Ngài. Sự mong muốn của bề trên luôn luôn hướng độ chúng ta và chỉ chờ chúng ta hành mà thôi. Một ngày tới tới chúng ta hít thanh khí điển của Trời Phật chớ đâu có phải là cái chuyện tầm thường đâu? Không có thanh khí điển lấy gì sống mà thanh khí điển đó nó siêu diệu vô cùng. Các bạn hít chừng nào có chừng nấy mà càng hít càng thanh tịnh, càng hít càng minh sự sai lầm của mình là có phải là ánh sáng đi vào nội tâm không? Càng tu, càng thấy sự sai lầm của mình có phải chúng ta đã đem cái lửa thiêng vào đốt sự trần trước và tạo cái hương đăng trong nội thức của chúng ta không? Càng tu, các bạn xem kinh các bạn thấy họ đã đi xa rồi, chúng ta mới đi chập chững thôi. Thực hành để đi tới, rồi chúng ta trước tác những cái lời mà chúng ta gặt hái đó để cho hậu thế noi theo và họ được cứu rồi trong thực hành chứ không còn sự cầu xin nhờ đỡ rồi tự mình phỉnh phờ mình, và phản bội lấy mình nữa. Cho nên tôi mong rằng các bạn đã thực hành một đoạn đường nên cố gắng thực hành nữa. Đây là những tài liệu quý báu để cho chúng ta thấy ý thức là phải sửa mình mới không có tội, sửa mình mới sáng suốt, sửa mình mới thanh tịnh.

(còn tiếp)

